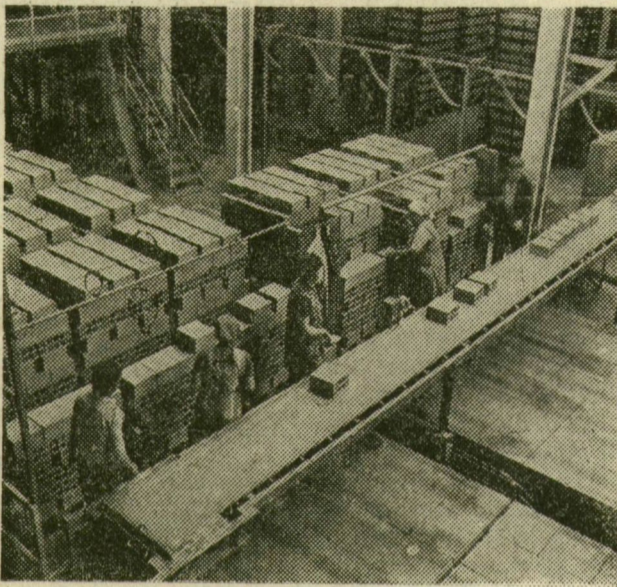

Újabb elemes bútorcsalád

Új, variálható elemes bútorcsaládot fejlesztettek ki a pécsi bútorgyár tervezői. A Garzon, a Réka, a Mozaik és a Hobby mellé felsorakozó „Zengő” kisebb alapegységekből áll, mint elődei, így jobban illeszkedik az eltérő lakásméretűkhez. Tizenhatféle eleméből változatos összetételű és különböző magasságú bútorregyüttest lehet majd kialakítani. Ajtó, polcos, fiókos és sarokba állítható egységeinek felületét a fa eredeti erezet díszíti.

A Zengő sorozatgyártását jövőre kezdik el a mecsekaljai gyár, s az elemes bútorok adják majd termelésének harmadrészét. Kezdetben csak kész elemeket állítanak elő, később, rátérnek az úgynevezett „lapraszerelt” gyártásra is. (MTI)

Harmincnyolcmillió téglá Sopronból

Befejeződött a próbagyártás az Észak-dunántúli Téglá- és Cserépipari Vállalat új soproni téglagyárában. A tervezők és az építők évi harmincnyolcmillió téglát gyártását garantálják. A közelmúltban befejeződött próbautatás ennél jobb eredménnyel zárult. Az előzetes tervek szerint évente nyolcmillió darabban több téglát gyártásra nyílik lehetőség.

A munkapadtól a vezérigazgatóig

A Délmagyarország vitafóruma

Érvényesüljön jobban a vállalati önállóság

Több mint egy hónapja, hogy a Délmagyarország közölte Gerencsér Ferenc háromrészes írását a vállalati belső mechanizmus korszerűsítésének szükségességéről. A cikket nagy figyelemmel olvastam el és érdeklődéssel vártam a hozzászólásokat. Megítélésem szerint a visszhang igen kedvező. Nagy felelősséggel és hozzáértéssel mondtak véleményt a szakembereken és vezetőikön kívül a fizikai dolgozók is. A véleményekkel alapvetően egyetértek. Nem vitáznék, hozzászólóink kívánok néhány témához.

A város iparának egyik jellemzője, hogy túlsúlyban vannak a gyárak, gyáregységek, kevés az önálló vállalat. Ez a politikai munkában és a terület gazdaságpolitikai munkájának szervezésében is sok gondot jelent. Sok formában és sajátos módszerekkel kell kapcsolatot teremteni a vállalati központokkal, hogy a helyi elképzelések és feladatok végrehajtását úgy tudjuk megvalósítani és szervezni, hogy az egybeessen a vállalati célokkal is. Ez nem megy útközben nélkül, de ez nem lenne baj. A gond az, hogy a vállalati központok a koncepciókat már előzőleg egyeztetik a minisztériumokkal, így több, szerintünk helyes elképzelés nem valósítható meg, mert a kialakított vállalati elképzeléshez már nem tudjuk hozzáigazítani. Ezen a megyei vezetést úgy igyekszik segíteni — többségében eredményesen —, hogy minden év elején a minisztériumok és a főhatóságok vezetőivel a helyszínen beszél meg a legfontosabb tennivalókat, ők azután a döntéseket érvényesítik a vállalati munkában.

Az iparirányítás várható korszerűsítése — ami, reméljük, a trösztök és ipari nagyvállalatok számának csökkenését fogja jelenteni — valószínűleg újabb módszerek alkalmazását teszi szükségessé. A tröszt köztársasági megszabodult vállalatokkal való együttműködés máris javult.

A Központi Bizottság 1971. decemberi határozata után a szervezési munka a szervezetek felülvizsgálatával kezdődött el. Az akkor létrehozott szervezeti felépítésben részben az élet által megkövetelt módosításokat hajtották végre a szegedi gazdasági egységek is, de egészségügyi jelleggel ennek ellenére is találkoztunk. Vannak olyan egységeink, amelyek lemerevedtek, másutt viszont az indokoltnál többször hajatának végre változtatást. A változások egyik jellemzője, az ésszerűség, ám megtalálható az irányítási lépcsők számának növelésére való törekvés is. Azt hiszem, leszögezhetjük, hogy manapság a mi gazdasági egységeinknél is hosszú az út a munkapadtól az igazgatóig, a vezérigazgatóig. Ezen pedig változtatni kell és ez nemcsak szervezési, gazdasági, hanem politikai feladat is.

A belső mechanizmus, a szervezeti felépítés vizsgálata nálunk talán elmaradhatatlanul helytelen vezetői szemlélettel is. Vannak olyan vezetők, akik ugyan „élharcosai” a nagyobb önállóságnak, az irányításuk alatt működő egységek belső mechanizmusának korszerűsítésében feladatot utasítanak rájuk, de az utasításra vagy legalábbis útmutatásra várnak. Sajnos, ebben a véleményben még a párt- és társadalmi szervek vezetőiben is partnerre találunk. A jelenlegi tröszt, vállalati szervezetek bírálatának fenntartása mellett szeretném leszögezni, hogy még a mostani rendszer is nagyobb lehetőséget ad a gyárak, gyáregységek belső irányítási rendszerének tökéletesítésére, mint amit eddig kihasználtunk.

Gazdasági egységeink dolgozói, társadalmi és gazdasági vezetői egyre többet tesznek a termelési és gyártmányrendszer javításáért. Látnunk kell azonban azt is, hogy a termelési szerkezet korszerűsítése csak a vállalati koncepcióknak megfelelően, a vállalati vezetés szándékával egyezően valósítható meg. Gyáraink, gyáregységeink csak javaslatokat tudnak tenni: a megvalósítás feltételeivel önállóan nem rendelkeznek.

Furcsa helyzetekkel is találkozunk. Nemesgyeser a gyári, gyáregységi vezetőket szakembereknek „harcot kell vívni” a központokkal, annak bizonyításáért, hogy az általuk kikísérletezett új termék jó, bevezetése indokolt. A gyártmányfejlesztők nemesgyeser keserűen jegyzik meg, hogy csak az az elgondolás a jó, ami a vállalati központban született meg. Úgy gondolom, hogy a meglévő és helyes politikai döntések alapján ezen a területen is lényeges változtatásra van szükség és itt sem kell központi döntést várni. Joggal állapította meg nemrég a megyei és városi párt-vezetőbizottság is, hogy például a gépiparban megvannak a lehetőségei a helyi kutató- és gyártmányfejlesztő munkának is. Ezeknek a lehetőségeknek a kihasználása valamennyiünk érdeke.

A vitaindító cikkben és a vita során is többször felvetődött, hogy az indokoltnál nagyobb mértékű horizontális tagoltság alakult ki a gazdasági egységekben. A megfigyelések egyetértek, de hozzáteszem, hogy a specializáció miatt szükséges tagoltság helyesnek tartom. Nem tartom viszont egészséges jelenségnek azt, hogy a termelési tényező legfontosabb elemének, a dolgozó embernek a gondjával foglalkozó szakapparátusoknak a kiépítése vonatottan halad. Ma még nem jellemző a gyári szervezetekben a szociális és személyzeti vonal kiépítettségére. Pedig a dolgozó emberrel nemcsak mint munkaerővel kell foglalkozni, hanem politikánk alapelveinek megfelelően, mint szubjektummal mint a társadalom hordozójával is. Az ezzel foglalkozó tudományágak már kifejlődtek. Itt az ideje, hogy eredményeiket a gyakorlatban is hasznosítsuk. Természetesen ezzel nem tagadom, hanem erősítem a helyes és jól értelmezett, jól alkalmazott munkaerő-gazdálkodás felelősségét, e téren szintén sok tennivaló van még.

Politikánk egyik sarkpontja a demokratikus vonások erősítése. A demokratizmus érvényesülésével, az üzemi demokrácia fórumrendszerének feladataival már mások is foglalkoztak a vita során. A leírtakkal egyetértek. Hozzáteszem azonban, hogy egy, a jelenleginél jobb, korszerűbb vállalati belső mechanizmus még inkább azt igényli, hogy a demokratikus fórumok munkájának tartalmát is tovább kell javítani. Az eddiginél jobban kell biztosítani, hogy a dolgozók a közvetlen és közvetett demokratikus fórumokon egyaránt, még a döntés előtt elmondhassák véleményüket, hogy minden jó, ésszerű javaslatot már a döntés előkészítésekor megismerjen a vezetés, és azt figyelembe is tudja venni a döntésnél. Természetesen ezzel nem vitatom a szakszervezeti fórumok döntési jogát szerintem a dolgozók bevonása a döntések előkészítésébe a hatékonyabb döntések feltételeit is javítja.

Pártunk Központi Bizottsága a legutóbbi ülésén állást foglalt az iparirányítás korszerűsítésében. Egyetértett ésszerű szervezeti változtatásokkal, hatásköri összevonásokkal, átszervezésekkel. A Minisztertanács ezzel kapcsolatos intézkedési biztos, hogy megalapozottak, reálisak lesznek, a vállalati munka jobb feltételeit fogják biztosítani. A parlament legutóbbi ülésén Lázár elvtárs miniszterelnöki beszédében e témával kapcsolatban többek között a következőket mondotta: „...intézkedéseket kívánunk tenni azért, hogy még inkább érvényt szerezzünk annak az elvünknek, amely szerint a döntéseket akkor és ott kell meghozni, amikor, ahol azt az ügy természete indokolja. Más szóval, hogy a minisztériumok és a főhatóságok a gazdaság fő folyamataira összpontosítsák figyelmüket, nagyobb teret adva ezzel a vállalati önállóság érvényesülésének...” Azt várjuk a megmaradó trösztök és a vállalati vezetőitől, hogy ezt a gondolatot valósítsák meg egészen a gyáregységi szervezeteig. Ebben a munkában is segítők és jó munkatársaik lesznek a helyi és az üzemi párt- és társadalmi szervezetek is.

A Központi Bizottság legutóbbi ülésének állásfoglalása többek között leszögezi: „A vállalati önállóság növekedésével, a szervezeti és belső irányítási rendszer fejlesztésével egyidejűleg tovább kell erősíteni az üzemi demokráciát. A vállalat munkáját, fejlődését, a kollektívát érintő fontos kérdésekben javítani kell a döntéshozatal demokratikus előkészítését, és egyben növelni szükséges az operatív döntéseket viselő személyes felelősségét...” Az állásfoglalás csak következetes helyi munkával valósítható meg, de az állásfoglalásból az is egyértelmű, hogy a vállalati önállóság növekedése, a belső irányítási rendszer tökéletesítése nemcsak újabb lehetőséget ad a vezetés számára a hatékonyabban vezetett munka irányítására, hanem nagyobb felelősséget is ró minden szintű vezetőre.

Bízom abban, hogy ez a vitasorozat segítséget ad gazdasági egységeink párt-, társadalmi és gazdasági vezetőinek ahhoz, hogy a Központi Bizottság állásfoglalásából adódó tennivalókat, a Minisztertanács majd megjelent döntéseit jobban hatékonyabban, eredményesebben hajtsák végre.

Berta István, Szeged városi pártbizottság titkára

Népfrontválasztások

Porszemekből sziklák

Hányszor, de hányszor panaszkodunk, milyen nehéz kicsalogatni a tarjáni embert családjá kis „csigaházából”. A tudósító „felülve” az évek óta hangoztatott véleménynek, arra készült, hogy foghíjas székcsorok fogadják majd a Révai József Általános Iskolában, a Tarján 1-es számú körzeti népfrontbizottság igen későn, 6 óraor kezdődő választási gyűlésén. Annál nagyobb volt azonban a meglepetés: munka utáni fáradtság, otthoni teendők ide vagy oda, zsúfoltság megtelt az iskola galériája.

A hosszú együttélés, a közös gondok és örömek, a közös lakóhely szíptésének szándéka és a kétezi munka csak összekovacsolja a panelházak rengetegében élő embereket is, persze azokat, akikben meg is van erre a hajlandóság. A közös fölépés, a közös tettek általában az egész közösséggel gazdagítják. Az iskolások rövid műsorukban a költők szavaival válaszoltak a kérdésre: „Hogyan lesznek a porszemekből sziklák?” A népfrontosok pedig arra szánták ezt az estét, hogy meghányják-vessék, a négy év folyamán sikerült-e nekik „sziklává” egyesíteniük a sok-sok apró porszemet, s ha nem, miféle, eléjük gördült akadályok gátolták ezt meg.

Soós J. Zoltán titkár beszámolójában elmondta: sikerült úrrá lenniük az elszigeteltség okozta gondokon. Közelebb kerültek egymáshoz a városrész lakói, kapcsolatot tudott teremteni a népfrontbizottság a körzetben levő néhány intézménnyel is: a „Lila Akác” szocialista brigáddal, a „76-os ABC”, a Tarján bisztró, az Olajipari Vállalat szocialista brigádjával és a Révai általános iskola pedagógusaival. Nagy fájdalom vizsgolt az, hogy az értelemiségiek — jogászok, műszakikak, mezőgazdasági szakemberek — továbbra is elzárkóznak a lakótelepet érintő közügyektől. Pedig képzett-ségükre, tapasztalatukra, ötleteikre szükség lenne, hogy azok a porszemek sziklákka egyesüljenek...

De nemcsak ezen múlik, hogy olykor a porszemek egyszerűen elfújja a szél. A lakóbizottságok sem állnak helyzetük magaslátán — tisztelet a kivételnek. Hiányosan tájékoztatják a lakosságot a különböző város-

politikai elképzelésekről, így nehezebb is mozgósítani az embereket egy-egy közös munkára, rendezvényre. A tanácskozási központokban szó esett ugyan a tanács elképzeléseiről, az előadók válaszoltak is a kérdésekre, de a szavakat nem követték intézkedések. A borsót falra hányta — fásaszó és kedvet szegő elfoglaltság, egy idő után azt is megdondolja a lakóbizottsági tag, szóra nyissa-e a száját.

Eperjesi József szerint pedig „Aktivitás nélkül nem megy a várospolitika. Hiába képvisel egy ügyet a népfront, ha az ember csak kilincsel, de hiába. Az eredménytelenség lelembos...” A mondókat félbeszakította a teljes egyetértést fejezte ki. Kasza Ferenc éppen e gyűléssel cáfolta meg, hogy Tarjánt megilleti a „bezárkózott” jelző. Kinyúlhatnak az ajtók és nyitva is maradnak, ha a lakosság a tettekben is érzi, figyelnek a szavára. Varga Márton elmondta esetét a padokkal: 1978-ban vetette fel a körzeti népfrontnál a lakók óhaját: el kellene intézni, hogy legyen pad a 208 és 209-es ház előtt. A válasz: adja be kérvényét írásban. Beadta, várt. Érdeklődésére azt mondták, adjon be tervrajzot. Kislánya közreműködésével el is készült, elküldte, majd ismét várt. Két év után most végre állnak a padok. Nem lehetne mindent gyorsabban? — kérdezte.

Chikán Ágnes

Bővül a gyapjúválaszték

A hazai juhászok, élve a korábbinál kedvezőbb fejlődéssel, újabb nemcsak a termelést fokozták, hanem a minőségre is többlet adnak.

Az idei rekord-gyapjútermeléssel hosszú évek óta először a hazai textilipar szükségletének már több mint felét a magyar juhászok adják. A többlet az ötödik ötéves terv időszakában az Országos Állattenyésztési és Takarmányozási Felügyelőség által nagy szakmai hozzáértéssel szervezett állománybővítés eredménye: a tervidőszakban 300 ezerrel nőtt az anyállomány, amely jelenleg 1,7 milliót számlál.

Sok emberben megvan a szándék, hogy szépítse lakóháza környezetét. A tarjániak nemcsak arra vállalkoznak, hogy a négy fal között végeznek nagytakarítást: részt vettek a Tiszta Szegedért mozgalomban, a lomtalanításban is, ástak, gereblyéztek, ültettek. Kedvüket szegte azonban néhány szervezési hiba, hogy nem kaptak a társadalmi munkához eszközöket. Buti Mihály felszólalásában ugyanakkor elmondta, még mindig többségben vannak azok, akik az erkélyen környékvé nézik, miként szerénykednek a többiek. Sőt nem ritka az sem, hogy az önzetlen munkával elültetett virágokat reggelre kelvén letiporva találják. Nem elég társadalmi munkára buzdítni az embereket, meg is kellene tanítani őket az értékek megbecsülésére.

Porszemekből sziklák... Nem lehet ezt rábízni a maguktól érvényesülő fizikai törvényekre. Ahhoz, hogy az apró emberi tettekből közösséget, társadalmat gazdagító eredmény szülessék, közös akarat, az összehangolt munka közhétiójára van szükség.

A tarjáni 1-es számú körzeti népfrontbizottság elnökévé ismét dr. Lévai Sándort, titkárává Soós J. Zoltánt választották. A II-es számú bizottság elnöke Mézáros János, titkára pedig Szécsi Istvánné.

Chikán Ágnes

Azt, hogy az állattenyésztésnek ez az ágazata reneszánszát éli, jelzi: a gyapjúválaszték bővítésére is van vállalkozó kedv. A felügyelőség a hazai finomgyapjas juhállomány további nemesítésére Ausztráliából kiváló genetikai értékű tenyésztőállományt importált. A juhászat kínálata rövidesen tovább bővül. Az OÁF a kitűnő képességű, durvagapjas Kent-fajtájú juhokból 250-et hoz be Lengyelországból. Első lépésként 500 tonna durva gyapjút ad majd a hazánkban elszaporított Kent-állomány. Ezután növelik majd fokozatosan a hazai durvagapjú arányát. (MTI)